

Kémia és Környezetvédelmi Tehetségsegítő Tanács (KKTT) évindító megbeszéléséről beszámoló

Augusztus vége felé már mindenki a közeledő új tanév lázában ég. Nem volt ez másképp a Curie Alapítványnál sem, így 21-23-ig nekiláttunk az előttünk álló feladatok megszervezésének egy kellemes kis fürdőzős „hétvégével” egybekötve. Hétfőn kora reggel keltem útra, hogy aztán Szolnokon csatlakozzam a csapat törzséhez, akikkel igen hosszú útra vállalkoztunk: nem közelebb, mint Dávodra vitt a vonatunk, majd a buszunk. Maga Dávod egy kicsi, ámde szeretetteljes község a déli határszélen, ahol még maradt a falusi élet nyugalmaiból, a falusi emberek kedvességéből.

A határ közelsége nem ámitás, a következő település már Hercegszántó, a határállomásával. Minket azonban, a hűvös, esős időre való tekintettel sokkal jobban vonzott a Hotel Fortuna, ahol főhadiszállásunkat berendeztük és ahol az első, kisebb megbeszélésekre sor került, ám ezek még csak amolyan informális eszmecserék voltak. Míg társaim, Törökné Erzsike néni vezetésével a szauna melegét élvezték, én a forróvizű, izlésesen berendezett gyógyfürdőt vettem célba. Mivel az eső esett, sőt dézsából öntötték, nem

mondhattam, hogy nagy zsúfoltság uralkodott volna. Nyugodtan gondolkodhattam hát, kipihelve az út fáradalmait. Aznap este, alaposan elfáradva az úton, jó étvágygal kebeleztük be a vacsoránkat. Reggel svédasztalos reggelit ehattunk, majd egyik kollégánk helyben lakó, gyerekkori osztálytársa vezetett körbe minket a faluban, megmutogatva a környék legszebb, legnevezetesebb részeit. A sétát követően szabad program következett: mindannyian szabadon üldögéltünk ismét a forró gyógyvízben, tekintve, hogy

az idő továbbra sem szelídült sokat.

Kora délután magam mögött hagytam a strandot, túracipőmet felhúзва mélyen besétáltam a falu belsejébe, megcsodálva a főteret, a templomokat és közben alig győztem magamba szívni a jó levegőt és a falusi milliőt. Túlságosan azonban nem merülhettem bele, nehogy elkéssek a tulajdonképpeni megbeszélésről, amely szállodánk különtermében kapott helyet, egy hosszú asztalnál. Csatlakozott hozzánk Lippó község polgármestere is, aki mindenképp szeretne volna támogatni településén és annak környékén élő tudásszomjas, ámde szerény körülmények közt élő fiatalok tanulmányi versenyzését.

A jelenléti ívek aláírása után megvitattuk a versenyek szervezésének kérdéseit, a helyszínt, az anyagi kérdéseket és a

menetrend felvázolása mellett helyet kapott az országos döntők rendezéséhez kapcsolódó kérdéskör is.

Döntéseinket kiváló süteményekkel és borokkal pecsételhettük meg, ugyancsak Polgármester Úr jóvoltából, aki a másnapi programunkról is gondoskodott: értünk küldött egy kisbuszt egy kedves sofőrrel, aki végigkalauzolt minket a Hercegszántói Mária – kegyhelyen, a Mohácson található Kanizsai Dorottya Múzeumon, de még a csata helyszínén felállított emlékparkot is megtekinthettük. Innen utunk Bajára vezetett, egy halászcárdába, hiszen ha valaki Bajára megy, onnan csak halászlével a gyomrában távozhat. Így tett a mi kis csapatunk is, miután elbúcsúztunk a sofőrünktől és egy személyben idegenvezetőnkől, vonatunk kigördült velünk hazafelé.

A Nemzeti Tehetség Program és a Miniszterelnökség támogatta a projekt megvalósulását az NTP-HTTSZ-22-0005 számú pályázat keretében.

